

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6.10.2016 v senátě složeném z předsedy JUDr. Eduarda Wipplingerera a soudkyň Mgr. Daniely Jeřábkové a JUDr. Libuše Chudíkové v trestní věci obžalovaného **P. P.**, nar. XXXXX v XXXXX, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX, *t a k t o* :

I. K odvolání Okresního státního zástupce v Chebu se podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 15.4.2016 č.j. 6 T 112/2015 – 802 ve výroku o zařazení obžalovaného pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s dozorem a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovaný P. P. se pro výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody zařazuje podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku do **věznice s ostrahou**.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

II. Odvolání obžalovaného **P. P.** proti témuž rozsudku se jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P. P. uznán vinným, že dne 22. února 2015 kolem 16:55 hodin řídil v Chebu po ulici 26. dubna ve směru jízdy od ulice Májová ke křižovatce s ulicemi Evropská a Vrbenského osobní motorové vozidlo zn. BMW 530D, rz 3K3 5611, při průjezdu křižovatkou s uvedenými ulicemi nerespektoval pro svůj směr žlutý signál „Pozor!“, ač jej zaznamenal s dostatečným předstihem, aby mohl splnit povinnost

uvedenou v § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zastavit vozidlo před dopravní značkou „příčná čára souvislá“, dále nerespektoval svou důležitou povinnost uvedenou v § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemní komunikaci a důležitou povinnost uvedenou v § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu umožnit bezpečný a plynulý průjezd vozidlu s právem přednosti v jízdě, v důsledku nesplnění těchto povinností došlo uprostřed křižovatky k dopravní nehodě, při které vozidlo rychlé záchranné služby zn. Mercedes Benz Sprinter 318 CDI 36, rz 2K2 1756, řízené řidičem L.P., nar. XXXXX, jedoucí po ulici Evropská směrem do ulice Vrbenského se zapnutým zvláštním světelným i zvukovým výstražným zařízením narazilo svou přední částí do levého boku vozidla BMW řízeného obžalovaným, v důsledku nárazu bylo vozidlo BMW odhozeno vlevo z pohledu řidiče sanitního vozidla na chodník vedoucí k obchodnímu domu OBI, zde narazilo do sloupu semaforu a do sloupu zrcadla a srazilo na chodníku stojícího chodce S.W., nar. XXXXX, který při střetu utrpěl mnohačetná vážná zranění, zejména zlomeninu hrudní páteře s odlomením přiléhajících žebířů a potrhání přilehlých měkkých tkání včetně cév, trhlinu vnitřní vrstvy stěny hrudní srdečnice, pohmoždění mozku se zakrvácením měkkých mozkových plen a krvácením do postranních mozkových komor a zlomeniny kostí obou bérců, tato zranění způsobila vykrvácení do pohrudničních dutin a poškození S. W. těmto zraněním na místě podlehl, vozidlo dále narazilo do na chodníku stojící poškozené M. P., nar. XXXXX, která utrpěla pohmoždění pravé dolní končetiny v oblasti paty a Achillovy šlachy a byla omezena v obvyklém způsobu života po dobu jednoho týdne nutností klidového režimu a nemožností chůze a poté chůzí o berlích, kdy léčení trvalo do 7.4.2015, vozidlo narazilo také do na chodníku stojící poškozené J. G., nar. XXXXX, která utrpěla zhmoždění měkkých pokrývek lebních na rozhraní temenní a týlní krajiny s týlní podlitinou a zhmoždění pravé strany stehna s rozsáhlou krevní podlitinou, byla hospitalizována dva dny v nemocnici v Chebu a poté byla omezena v obvyklém způsobu života rigidní fixační ortézou a nutností chůze o berlích do 12.3.2015 a dále kloubovou ortézou do 9.4.2015, motorové vozidlo řídil i přesto, že věděl, že vykonává trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvou let, který mu byl uložen v té době vykonatelným rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 25.9.2014, sp.zn. 2 T 3/2014, který nabyl právní moci dne 5.2.2015.

Jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl za ně odsouzen podle § 143 odst. 2 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti let.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost uhradit škodu a nemajetkovou újmu takto:

a) jako náhradu nákladů spojených s péčí o zdraví:

- Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, se sídlem Praha 3, Orlická 2020/4, částku 5.914 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z uvedené částky od 29.1.2016 do zaplacení,

- Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky, se sídlem Plzeň, Koterovská Třída 34, částku 7.472 Kč,
- b) jako náhradu nákladů pohřbu:
  - poškozené B. W., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, částku 45.997 Kč,
- c) jako náhradu při ublížení na zdraví:
  - poškozené J. G., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, částku 3.853 Kč za bolestné a částku 10.000 Kč za duševní útrapy,
  - poškozené M. P., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, částku 1.284 Kč za bolestné a částku 10.000 Kč za duševní útrapy,
- d) jako náhradu při usmrcení:
  - poškozené B. W., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, částku 400.000 Kč,
  - poškozené MUDr. R. J., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, částku 300.000 Kč,
  - poškozeným F. W., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, a Mgr. P. M., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, částku 200.000 Kč každému z nich,
  - poškozeným F. W., nar. XXXXX, a L.W., nar. XXXXX, oba trvale bytem XXXXX, Š. M., nar. XXXXX, M. M., nar. XXXXX, a K. M., nar. XXXXX, všichni trvale bytem XXXXX, J. J., nar. XXXXX, J. J., nar. XXXXX, J. J., nar. XXXXX, a Mgr. B. J., nar. XXXXX, všichni trvale bytem XXXXX, částku 80.000 Kč každému z nich,
  - poškozeným O. W., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, a D. M., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, částku 60.000 Kč každému z nich.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byli poškození J. G., M. P., B. W., MUDr. R. J., F. W., Mgr. P. M., F. W., L.W., Š. M., M. M., K. M., J. J., J.J., J. J., Ing. B. J., D. M. a O.W. odkázáni se zbytky uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání jak obžalovaný, tak i státní zástupce. Obžalovaný své odvolání zaměřil do všech výroků rozsudku, neboť je přesvědčen, že na základě provedených důkazů a jejich zhodnocení nelze jednoznačně bez sebemenších pochybností dospět k závěru, že právě on je osobou, která řídila vozidlo zn. BMW v době dopravní nehody. Obžalovaný od počátku trestního řízení svou vinu popírá. Připouští, že v průběhu řízení rozdílně popisoval, co dělal předmětné odpoledne před dopravní nehodou, a ač změnil svou výpověď, tak od počátku neměnil svou výpověď v tom, že v době nehody vozidlo zn. BMW neřídil. Skutečnost, že je zachycen na kamerovém záznamu z čerpací stanice Shell v Chebu v čase 16:17 až 16:20 hodin, jak řídí vozidlo a je v něm sám, ještě nedokazuje, že ho řídil i v době dopravní nehody, která se stala až zhruba o 35 minut později. Navíc je ze záznamu patrné, že obžalovaný má na sobě světle modré džíny, černé boty, bundu do pasu, kdy ramena a rukávy bundy jsou červené barvy, bok bundy tmavé barvy a v přední části světlé barvy a pod rozepnutou bundou je vidět triko světlé barvy. Ve stejném oblečení obžalovaný vchází v čase 16:31 hod. do Casina Dragoun v areálu obchodního domu Interspar v Chebu, ve stejném oblečení pak Casino Dragoun v čase 16:41 stejnými dveřmi opouští a ve stejném oblečení v čase 16:56:06 hod. (po dopravní nehodě) vchází opětovně do Casina Dragoun, a to vchodem z pasáže obchodního domu Interspar, kdy předtím je zachycen ve stejném oblečení v čase 16:54 hod., na záznamu z kamery obchodního domu OBI, jenž sousedí s obchodním domem Interspar. Na všech těchto záznamech se obžalovaný identifikoval. Jeho oblečení, které je zachyceno na všech zmíněných záznamech z kamerového systému, však neodpovídá popisu svědků ohledně řidiče osobního automobilu BMW.

Je sice pravdou, že obžalovaný byl ztotožněn jako řidič vozidla BMW v době nehody dvěma svědkyněmi, a to M. P., která v hlavním líčení dne 29.1.2016 uvedla, že jej stoprocentně poznává, a dále svědkyní N. T., jež byla vyslechnuta u téhož hlavního líčení. To jsou však ojedinělé přímé důkazy, které při hodnocení dalších důkazů zůstávají osamoceny. I z vypovědí těchto dvou svědkyň vyplývá, že řidič BMW měl na sobě tmavou bundu (svědkyně P. uvedla, že bunda byla černá, svědkyně T. uvedla, že bunda byla možná tmavě zelená, byla ale určitě jednobarevná). Popis oblečení řidiče vozidla BMW dle svědkyň je v rozporu se skutečností, zjištěnou se záznamů z kamerových systémů. I další poškozená v tomto řízení, svědkyně J. G., uvedla k popisu řidiče u hlavního líčení dne 4.3.2016, že měl krátké vlasy a tmavou bundu nebo mikinu. Svědkyně R. K. u hlavního líčení uvedla, že když ošetřovala dvě dívky po nehodě, tak „ty povídaly, že řidič, nějaký pán, utekl a že jí řekly, že měl na hlavě kapucu“, více nevěděla, protože se nevyptávala. Jediný z vyslechnutých svědků, kromě družky a bývalé manželky obžalovaného, který vypověděl, že ho zná od vidění z Františkových Lázní, byl řidič sanitky L. P., který zároveň také uvedl, že přítomnost obžalovaného u dopravní nehody nezaznamenal.

Soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že měl dostatek usvědčujících důkazů, mezi kterými měl být i znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví genetika, z něhož bylo zjištěno, že DNA profil nalezený ve stěru z volantu a řadicí páky vozidla zn. BMW patří obžalovanému. Zatímco na volantu byl DNA profil smíšený, ve stěru z řadicí páky byl nalezen pouze DNA profil obžalovaného. Dle soudu pokud vozidlo řídil jako poslední někdo jiný, pak by bylo logické, že by se na řadicí páce vyskytl i DNA profil této osoby. To se však nestalo. S tím nesouhlasí obžalovaný, uváděl, že půjčoval vozidlo mnoha lidem, všechny tyto osoby při řízení vozidla musely držet nejen volant, ale i řadicí páku, smíšený DNA profil by tedy měl být nejen na volantu, ale i na řadicí páce. Pokud tam nebyl, je otázkou, zda byl stěr odebrán z řadicí páky správně. Nabízí se i možnost, zda jiná osoba řídící vozidlo, ta měla být známa pod jménem J. G., zda neměla v době řízení rukavice. Je i možnost, že vozidlo BMW mělo automatickou převodovku, k této otázce se znalec Ing. M. při zpracování svého posudku vůbec nevyjadřoval. Znalecký posudek z odvětví genetiky tedy nelze hodnotit jako usvědčující důkaz proti obžalovanému. Při hodnocení důkazů se soud vůbec nezabýval ani skutečností, že při prohlídce těla obžalovaného den po dopravní nehodě byl nalezen pouze starší škrábanec a starší modřina, nic čerstvého, což je v rozporu se zjištěním průběhu a následky nehody (ve vozidle BMW aktivovány dveřní a hlavový airbag) a popisu svědků, podle nichž měl mít řidič vozidla BMW nějaké zranění.

Ve prospěch obžalovaného a v souladu s jeho vypovědí u hlavního líčení dne 4.3.2016 koresponduje výpověď svědka A. Č. ze dne 15.4.2016. Ten viděl obžalovaného, jak utíká po schodech kolem obchodního domu OBI směrem k obchodnímu domu Albert (dříve Interspar), popsal jeho oblečení v souladu s oblečením zachyceným na kamerových záznamech, a to jako jediný z mnoha vyslechnutých svědků. Obžalovaného neviděl běžet od auta, jen ho viděl, jak běží od těch schodů. Z dalšího obsahu výpovědi tohoto svědka lze dovodit, že obžalovaný nemohl řídit vozidlo BMW, neboť tento svědek jej na schodech k OBI zaznamenal poměrně krátkou dobu po ráně, kterou slyšel, a píše to potvrzuje verzi obžalovaného, který uváděl, že když poprvé vyšel z kasina, aby se podíval, jestli už nepřijel J., a on venku nebyl, rozhodl se, že půjde na taxi, případně že ho potká, tak šel dolů, jakoby ke kruhovému objezdu (ten se nachází pod obchodním domem OBI a Interspar a k obchodním domům lze zespoda jet jen přes tento kruhový objezd). U kruhového objezdu pak zaslechl ránu, tak běžel, viděl svoje auto nabourané, zahlédl Jergena, jak jde parkem křížem směrem ke křižovatce k nemocnici, běžel ke schodům k OBI, vyběhl je a běžel znovu do kasina. Své jednání bezprostředně po

nehodě, kterou přímo neviděl, vysvětlil a vysvětlil i své chování následující dny po nehodě, kdy neunesl tlak z toho, že mu přicházely zprávy, že je vrah, neboť při dopravní nehodě byl usmrčen člověk, což vedlo i k tomu, že pozměňoval verze o tom, kde v průběhu odpoledne před dopravní nehodou byl, co dělal. Stále však trval a trvá na tom, že vozidlo v době dopravní nehody neřídil a nehodu nezpůsobil.

Soud I. stupně uvádí, že kasino opustil přibližně 12 minut před dopravní nehodou, což je dostatečná doba pro to, aby s vozidlem někam dojel a zase se vracel přes uvedenou křižovatku. K tomu namítá, že přesný čas nehody není znám, ve výroku rozsudku je uvedeno, že měl řídit kolem 16:55 hodin, načež na záznamu z kamery před OBI je zachycen již v 16:54. Pokud obžalovaný z kasina odešel v 16:41 hod. naproti J., kterému auto zapůjčil k vyřízení nějaké záležitosti, spíše lze uvěřit obžalovanému, že mu šel naproti, slyšel ránu, viděl své auto nabourané, neboť zde není žádný vysvětlitelný důvod pro to, proč by se měl po několika minutách vracet k obchodnímu domu autem po stejné cestě od ulice Májová kruhovým objezdem na ulici 26. dubna. Za účelem prokázání, že nebyl jediným, kdo vozidlo BMW používal a řídil, nadále trvá na provedení výslechu svědků B. B. a M. D., které soud pro nadbytečnost zamítl. Svědkové by případně svými výpověďmi mohli napomoci ztotožnit osobu, jež v době nehody vozidlo BMW řídila. S ohledem na tyto skutečnosti neměl soud I. stupně dle názoru obžalovaného dostatek důkazů, aby dospěl k jednoznačnému závěru, že právě obžalovaný byl řidičem vozidla BMW a dopravní nehodu zavinil.

I pokud by odvolací soud dospěl k opačnému závěru i k názoru, že další dokazování není potřebné, neztotožňuje se obžalovaný ani s dalšími závěry okresního soudu, ke kterým dospěl při hodnocení průběhu nehodového děje. K tomu okresní soud uvedl, že řidič vozidla BMW musel při běžné pozornosti zaznamenat zvuk výstražného zařízení sanitního vozu. Vidět ho nemohl, v tom mu bránily domy, slyšet ho ale mohl a měl. Žádný důkaz, který by toto tvrzení prokázal, proveden nebyl. Znalec Ing. M. při osobním výslechu k této skutečnosti vypověděl, že to nemůže přesně určit. Uvedený závěr soudu je tedy pouze domněnkou. Svědci, kteří byli přítomni v inkriminovaný čas na místě nehody nebo poblíž, byli buď svědci – chodci a svědci – řidiči, kteří k věci vypovídali, měli pro zaznamenání zvukového a světelného signálu rovněž rozdílné podmínky. Svědci L., D., K. přijížděli do křižovatky ze směru opačného, tj. naproti sanitce, ti měli zřejmě nejlepší podmínky pro zaznamenání signálů sanitky, svědkyně P. a J. přijížděli od obchodního domu OBI, kde na křižovatce nejprve museli zastavit na červený signál a v momentě, kdy stáli na křižovatce, na tuto stranu více otevřenou, než na stranu, odkud následně přijelo vozidlo BMW, zaslechli po rozsvícení zeleného světla na semaforu zvukový signál sanitky. Není tedy pravdou, že by všichni tito svědci zastavili poté, co zaslechli zvukový signál sanitky. Všichni předtím již na křižovatce stáli a čekali na zelené světlo. Křižovatka tedy rozhodně nebyla nijak klidná, před nehodou se na ní vyskytovalo poměrně velké množství vozidel. Jediné vozidlo, které jelo k předmětné křižovatce od kruhového objezdu u Americké školy po ulici 26. dubna, a to v době, kdy se ke křižovatce blížila sanitka ulicí Evropská, bylo vozidlo tmavé barvy zn. BMW (vyjma bílého auta, které už na křižovatce v době před příjezdem sanitky stálo). Mělo tedy jiné podmínky pro zaznamenání výstražných znamení, než všechna shora uvedená vozidla, resp. jejich řidiči. Zda řidič vozidla BMW mohl slyšet zvukový výstražný signál sanitky, resp. kdy poprvé jej mohl zaznamenat, aby případně mohl zareagovat, v průběhu řízení prokázáno nebylo. Řidič může odpovídajícím způsobem reagovat teprve od okamžiku, kdy zvuk lze slyšet a identifikovat, o jaký zvuk se jedná a odkud přichází. Znaleckým posudkem Ing. M. však tato zásadní otázka zodpovězena nebyla. Obžalovaný proto navrhol, aby byl ustanoven znalec, resp. znalecký ústav a na svém návrhu trvá. Znalecký ústav by měl vypracovat znalecký

posudek nový a přezkoumat posudek podaný Ing. M., kdy sám znalec připustil, že není schopen určit, kdy řidič vozidla BMW mohl zaregistrovat zvukové výstražné zařízení sanitky. To by mohl zodpovědět znalecký ústav a zjistit tak, zda byl schopen řidič vozidla BMW zabránit střetu a dále se vyjádřit k posudku znalce Ing. M., včetně závěru, že červený signál ve směru jízdy sanitky zachycený na kamerovém záznamu nemá vliv na závěry posudku. Dle znalce řidič vozidla BMW jel před dopravní nehodou rychlostí 42 - 52 km/hod., řidič sanitního vozu rychlostí 51 - 62 km/hod. Řidiči vozidla BMW tedy nelze klást za vinu, že by jel nepovolenou rychlostí. Do křižovatky vjel na žlutý signál, zatímco řidič sanitky na červený signál, což bylo prokázáno kamerovým záznamem. I přesto soud I. stupně dospěl k závěru, že řidič sanitního vozu nenese spoluvinu na vzniku dopravní nehody a že výlučnou příčinou dopravní nehody bylo to, že řidič vozidla zn. BMW nevěnoval dostatečnou pozornost řízení a nedal přednost v jízdě vozidlu rychlé záchranné služby. S tímto závěrem soudu se obžalovaný neztotožňuje. Vozidla záchranné služby patří mezi vozidla s právem přednosti v jízdě, ale zároveň jsou řidiči těchto vozidel dle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu povinni dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozili bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Sanitka jako vozidlo s právem přednosti nese po celou dobu své jízdy zvýšené riziko pro sebe i pro ostatní. V daném případě vjel řidič sanitky do křižovatky na červenou a dle názoru obžalovaného neměl jistotu, že tak může učinit bez toho, aniž by sebe či jiného ohrozil, neboť zprava, tedy ze strany, odkud do křižovatky vjelo vozidlo BMW, byly rozhledové podmínky značně stísněné. Nebylo prokázáno, že by řidič sanitky před vjetím do křižovatky přibrzdil, tedy že by kvůli stísněným rozhledovým podmínkám přizpůsobil svou jízdu a dbal potřebné opatrnosti. Zjištěnou rychlost sanitky nelze považovat za bezpečnou pro průjezd nepřehlednou křižovatkou. Z těchto důvodů se jeví vypracování znaleckého posudku znaleckým ústavem jako potřebné a závěry soudu I. stupně jsou předčasné. Tento návrh na doplnění dokazování odůvodňuje i tím, že znalec Ing. M. na dotaz, zda zkoumal, zda byly ve vozidle BMW protrženy airbasy, uvedl, že tuto skutečnost nezkoumal, ale ze snímků je patrné, že nikoli. Přitom ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie vyplývá, že dveřní airbag z prostoru řidiče byl protržen, stejně jako hlavový. Proto namítá obžalovaný, že nebylo jednoznačně prokázáno, že by v době dopravní nehody řídil vozidlo BMW a že by jako řidič vozidla nesl jako jediný vinu na dopravní nehodě a že tak odpovídá za škodu a nemajetkovou újmu. Z tohoto důvodu soud I. stupně ani neměl poškozeným vůči obžalovanému přiznat jejich nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu podal v neprospěch obžalovaného odvolání, které zaměřil do výroku o trestu. Ztotožnil se s výrokem o vině, použitou právní kvalifikací a ztotožnil se i s druhem a výměrou uloženého trestu. Odlišného názoru je však ohledně typu věznice, do které byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen. Dle názoru odvolatele soud nesprávně použil moderační právo uvedené v § 56 odst. 3 trestního zákoníku, když zařadil obžalovaného do mírnějšího typu věznice. Ve věci byly splněny důvody uvedené v § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku pro zařazení obžalovaného do věznice s ostrahou. Domnívá, že závažnost trestné činnosti, pro kterou byl obžalovaný odsouzen, je natolik vysoká, že není možné použít ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku. Ohledně spáchaného přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je obžalovaný mnohonásobným speciálním recidivistou. Je i obecným recidivistou, jak vyplývá z hodnocení osoby obžalovaného v napadeném rozsudku s přihlédnutím k opisu rejstříku trestů. Nelze přehlédnout ani poměrně výraznou délku uloženého trestu a i tato skutečnost ukazuje na to, že by působení na obžalovaného, aby vedl

řádný život, mělo být lépe zaručeno ve věznici s ostrahou. Navrhl proto, aby krajský soud částečně zrušil k odvolání státního zástupce napadený rozsudek ve výroku o trestu ohledně zařazení obžalovaného do typu věznice a podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ho zařadil k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání čtyř let do věznice s ostrahou.

Krajský soud v Plzni z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž směřovala podaná odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl přitom k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud bez procesních vad provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Provedené důkazy pak hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry podrobně vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu.

Krajský soud ve svém rozhodnutí pod bodem 1) vyhověl odvolání státního zástupce a pro výkon trestu zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, což je v souladu se zákonem. Právě v tomto směru se dle názoru krajského soudu dopustil okresní soud jediného pochybení, když aplikoval moderační ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku. Při použití takového ustanovení je nutné brát v úvahu závažnost spáchaného trestného jednání, stupeň i povahu narušení pachatele a z toho pak učinit závěr, že náprava pachatele bude lépe zajištěna v mírnějším typu věznice. V daném případě dle názoru odvolacího soudu ani jedna z těchto podmínek není splněna. Pokud jde o závažnost trestného činu, tou se okresní soud při úvaze o zařazení obžalovaného do příslušného typu věznice nezabýval. Byť ten nejzávažnější trestný čin je zaviněn z nedbalosti, následky takového činu jsou fatální. Navíc stupeň narušení pachatele je výrazný. To vyplývá především z popisu rejstříku trestů, kdy ve vztahu k přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku jde o speciálního recidivistu. Z tohoto pohledu podmínky ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku rozhodně splněny nebyly. Proto byl na základě odvolání státního zástupce obžalovaný zařazen pro výkon uloženého trestu do věznice s ostrahou. To, že v současné době vykonává jiný, dlouhodobý trest odnětí svobody ve věznici s dozorem, není směrodatné a nic to nemění na tom, že podmínky § 56 odst. 3 trestního zákoníku nebyly u obžalovaného splněny.

Je třeba také zdůraznit, že obžalovaný byl dosud sedmáctkrát projednáván před soudem, poprvé byl odsouzen v roce 1985 jako mladistvý, od roku 1990 byl třináctkrát projednáván, na jeho odsouzení se opakovaně vztahovala amnestie, a to z 8.1.1985, z 27.10.1988, z 1.1.1990 i z 1.1.2013. V roce 2006 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody ve věznici s dozorem. Je vyznačeno, že se ve zkušební době osvědčil. Poté byl v prosinci 2010 odsouzen Okresním soudem v Chebu pod sp.zn. 5 T 133/2010 za jednání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců a zákazu činnosti na dobu 30 měsíců. Výrok o trestu pak byl zrušen trestním příkazem Okresního soudu v Chebu sp.zn. 6 T 21/2011, kdy byl opět za přečin dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku uložen souhrnný podmíněný trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců a zákaz činnosti na dobu tří roků, na odsouzení se vztahovala amnestie z 1.1.2013. Amnestie se vztahovala i na odsouzení Okresním soudem v Chebu sp.zn. 4 T 98/2011, kdy byl za

majetkovou trestnou činnost odsouzen k trestu obecně prospěšných prací. Okresním soudem v Chebu pak byl pod sp.zn. 2 T 70/2012 odsouzen za majetkovou trestnou činnost k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku se zkušební dobou, která běžela od 9.1.2014 do 9.5.2015. Výrok o tomto trestu pak byl zrušen rozsudkem Okresního soudu v Chebu sp.zn. 2 T 83/2013, kdy byl odsouzen k souhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců se zkušební dobou, která běžela až do 9.1.2016. Nyní stíhaného jednání se tak měl dopustit právě ve zkušební době podmíněného odsouzení v této trestní věci. Vzhledem k tomu, že se následně dopustil další trestné činnosti, bylo rozhodnuto, že tento podmíněný trest obžalovaný vykoná.

Pokud jde o odvolání obžalovaného, je nutno konstatovat, že okresní soud provedl všechny dostupné důkazy procesně bezvadným způsobem a pokud jde o návrhy obhajoby na doplnění dokazování, s těmito se vypořádal, vysvětlil, proč další dokazování neprováděl. Toto vysvětlení nepochybně je logické a nelze mu nic vytknout. Okresní soud pak provedené důkazy řádně hodnotil, toto hodnocení je prováděno průběžně v celém odůvodnění rozsudku. Hodnocení důkazů je ostatně věcí nalézacího soudu před kterým byly provedeny, krajský soud nemůže do hodnocení důkazů zasahovat, aniž by sám některý z podstatných důkazů provedl. Mohl by tak činit pouze tehdy, pokud by bylo zjištěno, že okresní soud některý z podstatných důkazů neprovedl nebo ho nezhodnotil nebo pokud by hodnocení důkazů bylo nelogické, vnitřně rozporné apod. Nic takového však zjištěno nebylo, naopak hodnocení důkazů okresním soudem je přesvědčivé, logické a zabývá se všemi aspekty tohoto případu. Pokud jde o první námitku obžalovaného, zda řídil či neřídil, s tím se velmi podrobně vypořádal okresní soud, v plném rozsahu lze ohledně této námitky odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se i krajský soud ztotožnil. Důkazy jsou v tomto směru jednoznačné, navíc obžalovaný opakovaně měnil své výpovědi, nejprve uváděl, že se o nehodě dozvěděl až po návratu domů, že mu to řekla družka, pak změnil výpověď, že byl blízko svého auta, že vozidlo měla řídit jiná osoba, která nebyla ztotožněna. Toto tvrzení obžalovaného bylo vyvráceno a soud se v tomto směru s obhajobou obžalovaného zcela vypořádal. Nejprve uváděl, že toho dne vůbec neřídil, vozidlo v místě bydliště zapůjčil další osobě. Poté když bylo prokázáno, že s vozidlem odpoledne tankoval, tak změnil výpověď, že s vozidlem přijel do Chebu a tam ho předal další osobě. Pak by ovšem navrhovaní svědci z místa bydliště nemohli uvést nic podstatného k osobě, které měl vozidlo předat.

Rovněž otázce zavinění dopravní nehody se okresní soud podrobně věnoval, zabýval se všemi důkazy a v tomto smyslu i správně uzavřel, že všichni svědci, kteří byli k dispozici a kteří byli vyslechnuti k otázce slyšitelnosti zvukového signálu sanitního vozu rychlé záchranné služby, který obžalovaný nemohl vidět, neboť tam byl roh domu, bez výjimky uvedli, že zvukový signál byl dostatečně a včas slyšet. Správně okresní soud zdůraznil, že k nehodě došlo v neděli, že neprobíhaly žádné stavební práce apod. V tomto směru také nelze okresnímu soudu nic vytknout, pokud následně uzavřel, že v případě, že by se obžalovaný řádně věnoval řízení, musel by zvukový signál slyšet. K tomu přistupuje i to, že bylo jednoznačně zjištěno, že do křižovatky vjížděl minimálně na žlutý signál. Tím došlo k porušení § 70 odst. 2 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť na tento světelný signál má řidič již vozidlo zastavit, to obžalovaný neučinil, naopak zrychlil a chtěl křižovatku ještě projet. To zrychlení potvrzují dva svědci. Svědek Šimon Jurčík v hlavním líčení mj. uvedl, že jel od OBI, zastavil na křižovatce s ulicí Evropskou, když dostali zelený signál, vjížděli do křižovatky a už slyšeli sirěnu sanitky. Rozhlížel se, sanitu ještě neviděl, proto pokračoval ulicí 26. dubna směrem k ulici Májová. Proti němu jelo vozidlo BMW tmavé barvy, začínalo zrychlovat. Podíval se do zpětného zrcátka. V tu chvíli,

kdy se míjeli, na semaforu bylo žluté světlo. Dle jeho odhadu jelo vozidlo BMW minimálně 60 km/h a neustále zrychlovalo. Díval se do zpětného zrcátka, a když ten pán vjížděl do křižovatky, tak již svítila červená. Domnívá se, že když vozidlo BMW najíždělo z kruhového objezdu do ulice 26. dubna, bylo vidět zelené světlo na semaforu, vozidlo začalo zrychlovat, ale když se míjeli, tak v polovině, tak už tam svítilo oranžové světlo. Když se míjeli, uvědomil si, že tam bude projíždět sanitka, proto se díval do zpětného zrcátka a viděl střet. Že před vozidlem BMW jelo nějaké další auto, si není vědom, je možné, že v odbočovacím pruhu doleva nějaké auto stálo, to již přesně neví. Svědek J.Ch. v hlavním líčení téhož dne vypověděl, že šli po druhém chodníku parkem, s manželkou viděli, jak od Americké školy směrem ke Sparu se blíží černé BMW. Jelo normálně asi padesátkou, pak zvýšilo rychlost, myslel si, že to stihne přes křižovatku, ale po Evropské se blížila sanitka, tu slyšel ještě v parku. V té době se nacházelo vozidlo BMW někde v polovině ulice, tam zvýšilo rychlost. Nepamatuje si, na jaký signál vozidlo vjelo do křižovatky, nemá dojem, že jel na červenou. Vozidlo BMW jelo v té ulici samo. Na křižovatce pro směr, který jelo vozidlo BMW, nestálo žádné auto. Rovněž svědkyně J. J. v hlavním líčení dne 4.3.2016 vypověděla, že šla od ulice Májová směrem přes park k ulici 26. dubna, slyšela vozidlo záchranné služby, pak viděli černé BMW, jak se vřítilo do křižovatky a srazilo se se záchrannou službou. Slyšela zrychlení vozu BMW, tak se otočila a než se otočila, tak na semaforu byla oranžová, tím si je jistá. Černé BMW jelo od Americké školy na křižovatku Evropská a 26. dubna. Když slyšela zrychlení auta, tak se otočila, viděla černé BMW a ještě předtím, než auto zrychlilo, tak viděla na semaforu oranžovou, pak si již semaforu nevšímala. Neví, na jaký světelný signál vjel do křižovatky. Houkání sanitky bylo slyšitelné.

Obžalovaný namítá i rychlosti vozidel před dopravní nehodou. Rychlost, s jakou se pohybovalo vozidlo obžalovaného, nebyla dle znaleckého posudku nepovolená, byla však rychlostí nepřiměřenou vzhledem k okolnostem případu. Dle znaleckého posudku se vozidlo záchranné služby pohybovalo rychlostí 51 – 62 km/h, okresní soud se těmito rychlostmi také zabýval, ne však důsledně. Jestliže sanitka, jak bylo prokázáno, vjížděla do křižovatky na červený signál na semaforech, pak se musí brát v úvahu ta rychlost, kterou znalec uvedl jako nejvyšší možnou, tedy 62 km/h. Tato rychlost, a tím se okresní soud nezabýval dostatečně podrobně, by se na první pohled mohla zdát jako rychlost nepřiměřená, neboť za roh domu vpravo řidič sanitky neviděl. Byla to samozřejmě rychlost nepovolená, je však jasné, že sanitka nemusí dodržovat povolenou rychlost, o tom se také soud správně zmiňuje. Řidič však za této situace musí dbát zvýšené opatrnosti. Z tohoto hlediska, pokud by se vzala v úvahu pouze rychlost vozidel, mohlo být shledáno určité spoluzavinění i ze strany řidiče sanitního vozidla. Krajský soud se však domnívá, že toto spoluzavinění nebylo shledáno, což vyplývá především z kamerového záznamu z předmětné křižovatky, který si opakovaně prohlédl i odvolací senát v rámci porady. Z tohoto záznamu je evidentní, že v době, kdy sanitka ke křižovatce přijížděla a potvrzuje to také řidič sanitky, stejně jako i další svědci a kamerový záznam, všichni chodci stáli, ustupovali. Na kamerovém záznamu je především vidět, že dvě vozidla zůstala stát v křižovatce. Jedno z vozidel jelo ve stejném směru jako obžalovaný, na křižovatce však odbočovalo vlevo. V protisměru vozidlo přijíždějící od obchodního domu OBI také odbočovalo doleva, obě vozidla v křižovatce zůstala stát, jedno dokonce ještě couvlo zpět. Tato dvě vozidla odbočující vlevo neměla žádný důvod pro to, aby v křižovatce stála, protože by se při odbočení vlevo pouze míjela a právě proto se řidič sanitky důvodně domníval, když tato dvě auta v křižovatce stála a stáli i chodci, že o něm všichni ví. Právě v této chvíli do křižovatky vjel obžalovaný, který ještě zvyšoval rychlost. Z tohoto důvodu se krajský soud domnívá, že na nehodě žádné spoluzavinění řidiče sanitního vozidla není. Navíc obžalovaný do křižovatky vjížděl na žlutý signál, na který má řidič již zastavit.

Z těchto důvodů tedy má krajský soud za to, že rozhodnutí okresního soudu je správné z hlediska skutkových zjištění i použité právní kvalifikace, kterou okresní soud v odůvodnění rozsudku také podrobně rozvedl.

Okresní soud také podrobně zdůvodnil uložený trest, především trest odnětí svobody, který byl vyměřen v rámci sazby od jednoho do šesti let. Okresní soud vyměřil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání čtyř roků, tedy již nad polovinou zákonné trestní sazby a s tímto uloženým trestem se krajský soud ztotožnil. Nelze přehlédnout, že při dopravní nehodě došlo k fatálním následkům, k úmrtí chodce S. W. a ke zranění dalších dvou chodkyň. Za této situace trest vyměřený nepatrně nad polovinou zákonné trestní sazby nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný. Stejně tak i trest zákazu činnosti je správně uložen nad polovinou trestní sazby a i uložení tohoto trestu je v odůvodnění rozsudku zdůvodněno.

Okresní soud se podrobně zabýval i náhradou škody a nemajetkové újmy, které byly v průběhu trestního řízení řádně uplatněny. Vycházel z úpravy dle nového občanského zákoníku a vzal v úvahu i Metodiku Nejvyššího soudu. Rozhodování v tomto směru není jednotné, ale částky, které byly okresním soudem přiznány jako nemajetková újma, nejsou rozhodně nepřiměřeně vysoké ani při srovnání se starou právní úpravou, kdy nejbližším příbuzným náležela částka ve výši 240.000,- Kč. Pozůstalé manželce B. W. byla přiznána nejvyšší náhrada za nemajetkovou újmu ve výši 400.000,- Kč, avšak s přihlédnutím k tomu, jak se zvýšily úhrady bolestného a ztížení společenského uplatnění dle nové úpravy, tedy Metodiky Nejvyššího soudu, nejde o částku nepřiměřenou. Okresní soud tuto částku zdůvodnil, poukázal na vztahy v rodině, kdy zemřelý se staral o nemohoucí manželku. I ostatní přiznané nemajetkové újmy jsou dostatečně zdůvodněny a nelze rozsudku ani v tomto směru nic vytknout. Okresní soud velice podrobně v odůvodnění rozsudku rozepsal a rozvedl vztahy v rodině zemřelého S. W. i nárok jednotlivých pozůstalých. Pokud pozůstalým poškozeným nevyhověl v plném rozsahu, pak je se zbytky jejich nároku odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolání obžalovaného nebylo shledáno důvodným, a proto bylo zamítnuto postupem podle § 256 trestního řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné

ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 6. října 2016

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Libuše Chudíková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková